

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Turkové, v právní věci žalobce: nezl. **A.-E. P.-o.**, zastoupený zákonnou zástupkyní G. A., právně zastoupený Mgr. Zbyněkem Stavinohou, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2005, č. j. OAM-1493/VL-10-HA08-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2007, č. j. 64 Az 111/2005 – 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 9. 2005, č. j. OAM-1493/VL-10-HA08-2005. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Důvodem jeho žádosti o azyl byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že o udělení azylu žádal zejména z humanitárních důvodů a kvůli sloučení rodiny. Na území České republiky má od 20. 1. 1999 povolen trvalý pobyt bratr stěžovatele, který je umístěn v Domově pro osoby se zdravotním postižením. Kontakt s rodinou je pro jeho rozvoj velmi přínosný, sociální pracovníce Domova přitom jeho vycestování z České republiky nedoporučují. Stěžovatel má za to, že správní rozhodnutí postrádá přesvědčivé odůvodnění neudělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Přestože na udělení azylu z tohoto důvodu není právní nárok, je správní orgán povinen i tento výrok řádně odůvodnit. Tuto námitku uplatnil již v žalobě podané krajskému soudu, ten však k jeho tvrzením nepřihlédl. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl vynesena dne 17. 8. 2007, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou, zda je správní orgán povinen posoudit důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu v případě zjevně nedůvodné žádosti, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003-71, www.nssoud.cz, kde dospěl k závěru, že pokud je žádost o azyl zamítnuta ve zkráceném řízení v souladu s § 16 zákona o azylu, je tím vyloučeno rozhodnutí podle § 12 zákona o azylu, jakož i posuzování splnění podmínek ustanovení § 14 zákona o azylu, které je podmíněno právě negativním výrokem opírajícím se o ustanovení § 12.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu